Temps Ordinari - Divuitè diumenge

Per JosepMB el dl., 28/07/2025 - 00:00

Coh1,2; 2,21-23
Col 3, 1-5. 9-11
Lc 12,13-21

Amb la figura de l'home que demana a Jesús que inciti el seu germà a repartir amb ell l'herència, el Senyor ens parla «de la nostra relació amb les riqueses i amb els diners». Un tema que es presenta encara avui, cada dia. Quantes famílies destruïdes seguim veient per problemes de diners: ¡germà contra germà; pare contra fills! Perquè la primera conseqüència de l'aferrament als diners és la destrucció de l'individu i de qui és a prop. Quan una persona està aferrada als diners, a les possessions materials, es destrueix a si mateixa, destrueix la família.

Els diners serveixen per tirar endavant moltes coses bones, moltes feines, per desenvolupar la humanitat. El que cal condemnar n'és l'ús desordenat i egoista. Recordem el que Jesús diu a la paràbola de "l'home ric": "*El que atresora per a si, no és ric davant Déu*". "*Guardeu-vos de tota mena de cobdícia"*. La cobdícia i l'egoisme ens porta a la idolatria dels diners i acaba per destruir «la relació amb els altres». Perquè la cobdícia fa emmalaltir l'home, conduint-lo a l'interior d'un cercle viciós on cada pensament està en funció dels diners.

Recordem que Jesucrist, que era ric, es va fer pobre per enriquir-nos a nosaltres. Així que hi ha un "camí de Déu", el "de la humilitat, abaixar-se per servir", i un recorregut que va en la direcció oposada, on condueix la cobdícia i la idolatria: "*Tu que ets un pobre home, et fas déu per la vanitat*".

Jesús recorda que no es pot servir dos senyors: o Déu o els diners; ens convida a no preocupar-nos, perquè el Senyor sap de què en tenim necessitat, o també quan ens porta a l'abandó confiat en Pare, que té cura dels lliris del camp i dels ocells del cel.

L'actitud oposada a aquesta confiança en la misericòrdia divina és precisament la del protagonista de la paràbola evangèlica, que no aconseguia pensar en res més que en l'abundància del blat recollit als camps i als béns acumulats. Interrogant-se sobre què fer amb això, podia dir: "*donaré això a un altre per ajudar-lo".* En canvi la cobdícia el va portar a dir: construiré altres graners i els ompliré. Cada cop més. Un comportament que porta a la supèrbia, a l'ambició d'assolir una mena de divinitat, "*Ànima meva, tens béns emmagatzemats per a molts anys; descansa, menja, beu, banqueteja alegrement".*

Déu ens recorda la nostra condició de criatures: aquest camí contrari al camí de Déu és una neciesa, porta lluny de la vida. Destrueix tota fraternitat humana. El Senyor ens mostra el veritable camí. Que no és el camí de la pobresa per la pobresa; és el camí de la pobresa com a instrument, perquè Déu sigui Déu, perquè Ell sigui l'únic Senyor, no l'ídol d'or. En efecte, tots els béns que tenim, el Senyor ens els dóna per fer anar endavant el món, perquè vagi endavant la humanitat, per ajudar els altres.

Que el Senyor amb la seva invitació a mantenir-nos lluny de la cobdícia, ens ajudi i ens alliberi de les falses riqueses que no donen la vida veritable.

Fotografia Ibrahim Rifath a Unsplash.com

ETIQUETES
DINERS COBDÍCIA SERVEI